

Ugentlig dialog-webcast med Helga Zepp-LaRouche: NATO's krigshøge går over til 'Plan B', lad os gøre en ende det vanvid!

Ikke korrekturlæst

28. september 2023 (EIRNS) – Ugentlig dialog-webcast med Helga Zepp-LaRouche

Onsdag den 27. september 2023

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag den 27. september 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og er jeres vært. Hvis du har spørgsmål eller kommentarer, kan du sende dem til questions@schillerinstitute.org.

Helga, der har været en voksende international erkendelse af, at Ukraines NATO-støttede modoffensiv ikke er gået som planlagt. Og efterhånden som tabene stiger, har der været opfordringer til en fredelig løsning gennem diplomati – endnu flere opfordringer til det – som for eksempel opfordret af [fire fremtrædende tyskere] (https://zeitgeschehen-im-fokus.ch/en/newspaper-ausgabe-en/article-translated-in-english.html#article_1565) i en fredsplan, der blev offentliggjort den 28. august. Men der er også opfordringer i den anden retning, til en optrapning. Londons tidsskrift {The Economist} opfordrede til en "nytænkning" og sagde, at Vesten er nødt til at planlægge en " langvarig kamp." Og så sent som i går havde den britiske royale tænketank Chatham House en podcast, hvor de skældte Vesten ud

for utilstrækkelig støtte og opfordrede til en "fordobling af indsatsen."

Nogle, som Gilbert Doctorow, beskriver dette som NATO's "Plan B", dvs. en optrapning, som bl.a. omfatter den russiske Sortehavsflåde på Krim, som blev ramt to gange i weekenden af missiler fra vest. Hvad er dine tanker om den retning, dette bevæger sig i? Er Washington og NATO indstillet på at bevæge sig i retning af en plan B?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Tja, det er meget svært at være 100% sikker på, men desværre peger alle tegn i retning af, at det kan blive tilfældet. For jeg kan kun fremhæve det forslag, du nævnte, fra disse fire tyskere – Horst Teltschik, tidligere leder af Sikkerhedskonferencen i München og topdiplomat på tidspunktet for den tyske genforening; general Harald Kujat (pensioneret), tidligere højeste militærperson i Tyskland og formand for NATO's Militærkomité; Peter Brandt, søn af Willy Brandt; og professor Hajo Funke. Forslaget gjorde dette valg meget klart. Det blev offentliggjort allerede i slutningen af august, og det siger, at NATO meget snart vil stå over for en beslutning om enten at anerkende det faktum, at den militære operation i Ukraine er slået fejl og Ukraines modoffensiv ligeledes, og det efterlader kun to muligheder: Den ene er øjeblikkelige forhandlinger om en diplomatisk løsning, og den anden er en eskalering, som hurtigt kan bringe verden på randen af en atomkatastrofe. Og så er det et meget detaljeret, meget passende forslag til, hvordan sådanne fredsforhandlinger faktisk kunne finde sted.

Jeg tror faktisk, at det er valget, og den artikel, du nævnte af [Gilbert Doctorow] (<https://gilbertdoctorow.com/2023/09/23/latest-news-on-the-war-these-past-two-days-we-have-advanced-considerably-to-a-full-blown-russia-nato-war/>), som er overbevist om, at en sådan plan B allerede er i funktion, nemlig at den generelle sladder eller linje om, at "OK, Ukraine har tabt, lad os gå videre til den næste konfrontation med Kina om Taiwan," som

tilsyneladende er diskussionen i Washington og andre steder, at det dog ikke er det, der sker, men at vi faktisk ser en optrapning, hvor NATO positionerer sig til i stigende grad at gøre Sortehavet til et område for direkte konfrontation med Rusland. Og den beslutning, der rapporteres om Biden-administrationen, at de vil aflevere det såkaldte ATACMS-missil, som har en rækkevidde på 300 km, og derefter vil den tyske regering træffe beslutning om at sende Taurus-krydsermissiler, som har en rækkevidde på 500 km, og som derfor begge kan nå meget langt ind på russisk territorium, Krim eller andre områder bag frontlinjerne.

Det er der, vi ser ud til at være. Der var disse angreb på Sevastopol. Og indtil nu ser det ud til, at Scholz stadig tøver med at give det absolutte tilsagn, men som tingene er gået i det sidste halvandet år, er jeg slet ikke sikker på, at han holder sig tilbage og undlader at give tilladelse til udstationering af disse Taurus-krydsermissiler. Og det er en kendsgerning, at disse krydsermissiler ville blive opstillet, ikke et ad gangen, men det ville sandsynligvis være en hel gruppe af dem, hvilket ville betyde, at forsyningslinjen for den kontinuerlige levering af disse Taurus-missiler, som faktisk bliver produceret i Bayern, ville være nødvendig, og det ville helt klart gøre Tyskland til en krigspart i konflikten. Og hvis tingene optrappes til det punkt, kan vi meget hurtigt få en direkte militær konfrontation mellem NATO og Rusland, der involverer Tyskland som afsenderland for disse missiler.

Så jeg tror, at folk hellere må vågne op! Det her går efter min mening helt galt. Jeg tror ikke, at befolkningen er tilstrækkeligt mobiliseret og bevidst om, hvor farligt tæt vi er på en katastrofe. Det skyldes naturligvis massive propagandakampagner og misinformation i mainstreammedierne. Men jeg tror, vi er på vej, og det er absolut nødvendigt, at folk virkelig gør opmærksom på deres ønske om at blive hørt, at vi absolut har brug for en øjeblikkelig våbenhvile – som

Kujat-Teltschik-Funke-Brandts forslag foreslår – og at alle må samles om det forslag, som efter min mening er det mest præcise og mest gennemførlige forslag, der ligger på bordet.

SCHLANGER: Og folk kan finde det forslag på Schiller Instituttets hjemmeside, hvor vi har en [pressemeddelelse] (<https://schillerinstitute.com/blog/2023/09/26/schiller-institute-press-release-nato-escalates-for-world-war-military-and-foreign-affairs-experts-release-proposal-ending-the-war-with-a-negotiated-peace/>) om forslaget om "At afslutte krigen med en forhandlet fred."

I betragtning af den anspændte situation, der har udviklet sig, især efter angrebene sidste weekend på den russiske Sortehavsflåde, handler de fleste af de spørgsmål, vi har, naturligvis om krigen i Ukraine. Så lad mig starte med et fra en fast seer, Menashe, som skriver om Doctorow-artiklen om Plan B. Han har flere spørgsmål, men det, jeg tror, afspejler en række andre spørgsmål, vi har fået, er: "Hvordan kan den brede offentlighed skelne mellem pålidelige og upålidelige informationskilder?" Dette blev også sendt til mig af en person, der spurgte: "Kan vi tro på det, Seymour Hersh skriver?" Og selvfølgelig ser Seymour Hersh ud til at afspejle det samme synspunkt, som vi har set hos Doctorow. Kan du besvare de to spørgsmål?

ZEPP-LAROCHE: Det er klart, at i en førkrigs-situation, som til dels allerede er en egentlig krig, men som kan blive en førkrig til en større krigssituation, er desinformation, den sorte propaganda, den grå propaganda, naturligvis enorm, og derfor er det naturligvis meget vanskeligt. Jeg tror, at man først og fremmest skal gå efter kildens omdømme; man skal se, om man kan verificere det ved at tjekke det og se, om der er andre kilder, der bekræfter det samme, så det er en meget vanskelig ting. Men siden du nævner [Seymour Hershs nye artikel]

(<https://seymourhersh.substack.com/p/a-year-of-lying-about-nord-stream>), vil jeg sige, brug din egen dømmekraft. For det

første, bare til publikum – Seymour Hersh skrev en artikel på etårsdagen for Nord Stream-bombningen. Og han havde skrevet en [artikel den 8. februar] (<https://seymourhersh.substack.com/p/how-america-took-out-the-nord-stream>), som havde forårsaget en fuldstændig sensation, fordi han havde givet Biden personligt skylden for Nord Stream-sabotagen. Og den artikel var ekstremt præcis med hensyn til detaljer, sandsynlighed og også fakta. Så der var naturligvis en hel indsats for at imødegå det med det absurde om en ukrainsk yacht {Andromeda}, som var en sejlbåd, der ifølge alle militære eksperter var fuldstændig ude af stand til at iværksætte sådan en meget vanskelig sabotage på 80 meter dybt vand. En sejlbåd har simpelthen ikke den slags trykkammer, der gør det muligt for folk at dykke så dybt, og en hel masse andre usandsynlige omstændigheder.

Nu har Hersh skrevet en ny artikel, som indeholder nye elementer, og jeg må sige, at de er virkelig hårrejsende. For han fremfører to argumenter: Det ene er, at han har kilder i efterretningstjenesten i USA, som har fortalt ham, at det er så godt som sikkert, at kansler Scholz fik at vide af Biden på pressekonferencen i Washington den 7. februar 2022, eller før det, at de ville gå videre med afviklingen af Nord Stream 2. Det er en anklage, men jeg synes, den er så alvorlig, i forhold til hvad den indebærer; hvis det er sandt, så ville Scholz fuldstændig have brudt sin embedsed for at forhindre skade på det tyske folk. Jeg kan ikke sige – dette svarer til at samarbejde med et terrorangreb, som ruinerer den tyske økonomi i en grad, som kun udfolder sig i denne periode, hvor Tyskland bliver halveret med hensyn til industri. Som jeg sagde, er det bare en anklage, men den er så alvorlig, at jeg synes, den fortjener en uafhængig undersøgelse. Det er det, Kina kræver, og det er det, Rusland kræver. Mange lande i det Globale Syd insisterer på det – og det er endnu ikke sket.

Så det andet store nye punkt i Hershs udtalelse er beskyldningen om, at [truslen, som Biden leverede]

(<https://youtu.be/0S408rGRLf8?t=82>) på pressekonferencen den 7. februar 2022, da han sagde, at hvis russerne blandede sig militært i Ukraine (det var to uger, før de faktisk gjorde det), så ville de ødelægge Nord Stream-rørledningen. Nu har Hersh igen kilder i efterretningstjenesten i USA, der siger, at beslutningen om faktisk at gennemføre sabotagen ikke havde noget at gøre med bestræbelserne på at forhindre krigen, fordi krigen startede omkring to uger senere, den 24. februar, og så blev beslutningen ikke taget, men mandskabet, der havde ansvaret for at levere denne sabotage, fik at vide, at de skulle vente og udføre denne sabotage på anmodning. Og det var styret af Biden-administrationens forsøg på at bedømme, hvad der ville være konsekvenserne af en sådan operation, og så besluttede de endelig at gøre det den 26. september, efter at alt allerede var på plads på forhånd, for at sikre, at Tyskland ikke havde nogen mulighed for, under pres fra den økonomiske sanktion og de stigende energipriser, at Tyskland ikke ville have nogen mulighed for at gå tilbage til de billige gasleverancer fra Rusland, hvilket ville indebære faren for, at Tyskland ville falde under Ruslands kontrol, og at USA efterfølgende ville miste deres dominerende position i Europa.

Igen, det er en anklage. Men tænk over det: Hvis det var sandt, at det skulle være en krigsafskrækkelse, og han citerer også Victoria Nuland, der siger, at de havde gentagne strenge og håndfaste diskussioner med tyskerne for at fortælle dem, at de ikke skulle gå videre med Nord Stream – hvis det er sandt, at de afventede denne beslutning i flere måneder, og så besluttede, når det var klart, og jeg husker tydeligt, at det var på et tidspunkt, hvor demonstrationerne i Østtyskland og andre steder tog fat på kravet om at åbne Nord Stream 1 og 2, fordi gaspriserne var blevet så utroligt dyre. Og hvis det så var svaret på at sikre, at sådanne krav ville forsvinde fra disse demonstrationer, så finder jeg det helt utroligt. Og i betragtning af, at Hersh i sin artikel også går meget i detaljer med de nøjagtige afsløringer, han har gjort i sin

karriere, og som er blevet offentliggjort i {New York Times}, {Washington Post} og andre såkaldte mainstream-medier, mener jeg, at det kræver en undersøgelse.

Det kinesiske argument synes jeg også er meget værdifuldt, for de siger, at hvis en så enorm hændelse som et terrorangreb på infrastruktur slipper af sted med det, så er ingen infrastruktur i verden sikker. Så der er en fælles, international interesse i at komme til bunds i det her (der er ingen vittighed involveret), men det er virkelig en meget alvorlig sag, og jeg finder det virkelig helt utroligt, at den tyske regering muligvis kunne have gjort det, og at det tyske parlament er for fejlt til selv at undersøge det; og at de tyske kriminelle myndigheder, statsadvokatens kontor, at de ville stille sig til rådighed for at komme med en dækhistorie.

Da dette svarer til 9/11 for Tyskland, og det er den slags udviklinger, der afgør, hvilken vej et land går, er dette ikke en let sag. Det berører Tysklands grundlæggende interesse som nation i spørgsmålet om suverænitet, i spørgsmålet om eksistens som industristat, så jeg kan kun sige, at vi virkelig bør kræve en upartisk, objektiv undersøgelse af alle, der har nogen grund til det; og det er praktisk talt alle.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Dennis i Rusland, som jeg tror er delvist relateret til hele presset for forhandlinger. Han skriver, at ideen om et kompromis ville omfatte indrømmelser fra Rusland, men Rusland vil ikke give Krim eller Donbass tilbage, og de er bekymrede over, at der ikke har været nogen international anerkendelse af, hvorfor den særlige militære operation blev iværksat. Så han sagde: "I stedet for at lade Vesten redde ansigt, hvad får dig så til at tro, at et sådant kompromis kan ske?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den eneste grund til, at jeg siger det, er, at der ikke er nogen tredje mulighed: Enten optrapper man krigen, og det er det, vi er midt i, eller også forhandler man. Det ligger i diplomatiets og forhandlingernes natur, at

man er nødt til at finde et kompromis. Den såkaldte forhistorie til den særlige militære operation – ideen om, at historien startede den 24. februar, er det kun en komplet idiot, der holder fast i, og der er nogle i mainstream-medierne, der arbejder som journalister, det er helt sikkert.

Men det er en etableret kendsgerning, at hele historien efter Sovjetunionens sammenbrud skal tages i betragtning! Det faktum, at Rusland gav Ukraine suverænitet i 1991, var baseret på det faktum, at Ukraine ville forblive et neutralt land: Det er en kendsgerning, som er fuldstændig negligeret. Det er ikke kun løfterne til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville flytte sig "en tomme øst" for den tyske grænse. Det er blevet afvist. Men der er også samtidige vidner, som siger det modsatte. Men jeg tror, at Ruslands beslutning i 1991 om at tillade Ukraine at blive en suveræn stat var forbundet med ideen om neutralitet! Og det er også blandt de kontrollerbare kendsgerninger.

Så jeg mener, at der skal være en gennemgang af hele historien, og den skal være objektiv. Derefter mener jeg, at Minsk 2-formlen i det mindste er et referencepunkt, som man bør gå tilbage til, for i sidste ende skal løsningen være en, der tager sig af alles interesser, og det inkluderer eftertrykkeligt befolkningen i Rusland, befolkningen i Ukraine, befolkningen i Donbass, befolkningen på Krim; og jeg mener, at folkeafstemninger hen ad vejen helt sikkert skal være en del af det.

Men jeg tror, at det vigtigste er, at hvis man indser, at vi virkelig er på randen – at dette er ved at komme ud af kontrol, hvilket truer med at blive enden på menneskeheden: en våbenhvile, betingelsesløse forhandlinger, og så erkendelsen på begge sider af, at alternativet er, at der ikke vil være nogen tilbage til at dømme, hvem der var skyldige, og hvem der ikke var skyldige, burde være en motivation til at gå ind i diplomatiet.

Nogle mennesker mener måske, at en militær løsning er den

eneste vej. Jeg tror, at sådanne mennesker findes på begge sider. Men det har den bagside, at det ikke virker! Denne gang ville resultatet ikke være noget for nogen, fordi ingen ville være i live.

Så den eneste måde, jeg tror, vi kan komme derhen, er, at der skal være et offentligt krav. Tyskland går desværre i søvne ind i deres egen ødelæggelse. Folk i USA er alt for ligeglade: De forstår ikke, hvad der foregår, ikke i tilstrækkelig grad, og derfor tror jeg, at den eneste mulige stemme, der kan blive hørt, er landene i det Globale Syd, for hvis det kommer til en atomkrig, vil de være lige så døde som alle andre. Og de er den store, nye faktor: De repræsenterer det absolut store flertal af den menneskelige art, og jeg tror, vi er nødt til at få en debat og et pres, der ikke kommer fra USA til det Globale Syd, men den anden vej rundt.

SCHLANGER: Apropos historiesyn, den anden store historie – jeg har modtaget mange e-mails fra canadiske støtter om den begivenhed, der fandt sted i det canadiske parlament, hvor der foran præsident Zelenskyy og premierminister Trudeau blev givet en stående ovation, faktisk to stående ovationer, til en person, der beskrives som en canadisk og ukrainsk krigshelt; som viste sig at være en veteran fra Ukraines 14. division af det galiciske Waffen SS: Det vil sige en nazistisk enhed af ukrainske frivillige, der deltog i folkedrab mod især folk fra Polen.

Nogle skrev, at de var forlegne over, at dette kunne ske i Canada. Andre sagde, at det viste en grad af uvidenhed, at man ikke ved, at en person, der præsenteres som en "ukrainer, der kæmpede mod Rusland i Anden Verdenskrig" – ja, hvem kæmpede mod Rusland i Anden Verdenskrig? Det var nazisterne! Og så kom Trudeau i dag ud og gav en slags undskyldning, ikke rigtig, men han advarede canadierne om at være på udkig efter (citat) "russisk desinformation."

Helga, hvad er dine tanker om denne affære?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget afslørende, og på en måde er det godt, for det viser meget tydeligt, at dæmoniseringen af Rusland og russofobien, som er blevet til et utroligt had mod alt russisk, blænder mange mennesker i en sådan grad, at bare fordi nogen er anti-russisk, bliver han betragtet som en helt! Nu viser det sig i dette tilfælde, at det var et verificerbart SS-medlem, som den polske regering beskylder for at have været involveret i massive drab på polakker. Det faktum, at disse ting kunne gå igennem – der var også spørgsmål til den tyske regering fra en parlamentariker fra Venstre om lignende ting i Ukraine, og den tyske regerings holdning var: “Vi har intet kendskab til ... vi tager ikke disse argumenter om, at der er antisemitisme eller racisme ...” så de benægter det fuldstændigt!

Hvis Canada ser igennem fingre med det, hvis den tyske regering ser igennem fingre med det, og hvis den amerikanske regering ser igennem fingre med det, og hvis den britiske gør det, så opstår spørgsmålet: Hvad er det i disse vestlige regeringers struktur og opbygning, der gør det så nemt og bekvemt for dem at ignorere disse fakta? Svaret er ikke så behageligt for disse vestlige regeringer, for måske er der en sammenhæng mellem deres mål og det, som disse nazistiske elementer repræsenterer.

Jeg tror, vi ser på faren for fascisme i Vesten, og jeg tror, at enhver, der ikke falder for propagandaen, vil se det meget tydeligt: At hvis vi ikke ændrer os hurtigt, er vi i absolut fare for ikke bare at gentage fejlen fra Første Verdenskrig ved at gå i søvne ind i en katastrofe, men også rædslerne fra Anden Verdenskrig og en ny fascisme. Det vil ikke være den fascisme, som var i Tyskland for 80 år siden, men hvis man ser på, hvad Vesten gør under påskud af “demokrati” og “menneskerettigheder”, hvis man laver en ærlig redegørelse for, hvad det er for en politik, så vil spørgsmålet om den canadiske hændelse måske starte en revision af Vestens politik – og det ville være det bedste mulige resultat.

SCHLANGER: Helga, her er et spørgsmål fra en, der beskriver sig selv som en "bekymret patriot". Hun spørger: "Hvordan kan det at synge klassiske stykker i et kor forhindre vanvittige krigshøge i at føre krig?"

ZEPP-LAROUCHE: Det tror jeg ikke, det vil, for disse krigshøge er krigshøge, og de har truffet deres beslutning om at være, hvad de er. Men formålet med klassisk musik er at opløfte den generelle befolkning. Når vi lige nu befinder os i en situation, hvor Vesten som en enhed, det vil sige USA og Europa i særdeleshed, har den største kulturelle krise, jeg kan komme i tanke om. Det er et dyk ned i dekadence, som får slutningen på Romerriget til at blegne ved sammenligning. Hvis man ser på, hvad der er tilladt under demokratiets og frihedens flag og hvad ved jeg, volden – jeg tror, der har været 500 masseskyderier i USA indtil videre i år, et utroligt højt antal dødsfald som følge af disse skyderier. Hvis man ser på selvmordsraten, stofmisbruget, narkobandenes vold i byerne, infrastrukturens forfald, det barbari, der kommer til udtryk i den måde, migranter bliver behandlet på, både i USA og i Europa omkring Middelhavet: Dette er Vestens undergang! Lad være med at narre dig selv.

Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, plejede altid at sige, at et samfund, som ikke længere er i stand til at tænke klassisk, ikke vil overleve. For med klassisk musik appellerer man til det i menneskets indre sjæl, som er menneskeligt, som er smukt, som er kreativt, som er opløftende, som er ophøjet, som har alle menneskehedens ideer. Og derfor tror jeg, at den eneste måde, hvorpå vi kan gøre os håb om at komme tilbage på et spor af fred og anstændighed i verdensordenen, er, at vi genopliver de klassiske traditioner i den vestlige kultur: Klassisk musik er den absolutte nøgle, fordi det er det internationale sprog, som forstås af alle. Jeg mener, at denne opløftelse af den menneskelige ånd er den absolut uundgåelige forudsætning for, at vi kan komme ud af dette.

Så det er ikke krigshøgene, det er resten af befolkningen, der

skal opløftes.

SCHLANGER: Med det har jeg et sidste spørgsmål til dig, som du kan bruge som en opsummering. Det er fra A.J.: "Kan du se enden på denne globale konflikt? Hvad kan almindelige mennesker gøre for at skabe fred? Jeg har delt sandheden, men det er svært at sige, om jeg får venner eller mister venner."

ZEPP-LAROUCHE: Dem, du mister under disse omstændigheder, er det bedre ikke at have. Og du vil få nye.

På trods af den ekstreme fare, som vi ikke et sekund må glemme eller bagatellisere, mener jeg, at der er håb! For eksempel har den kinesiske regering netop i går offentliggjort en hvidbog om deres opfattelse af et ["A Global Community of Shared Future: China's Proposals and Actions." (https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/202309/t20230926_11150122.html) Dette er et begreb, som er blevet brugt af Xi Jinping, jeg tror tilbage til 2013, og det er blevet uddybet i forskellige taler og så videre, og nu har de produceret et næsten 40-siders papir, som jeg endnu ikke har læst helt, men fra det, jeg har læst, kan jeg sige, at det virkelig er meget, meget håbefuldt. For det fastslår med al tydelighed, at ideen om det nye system, der består af organisationer som Shanghai Cooperation Organization, Belt and Road Initiative, det nye økonomiske system, er åbent for alle – eftertrykkeligt. Det er ikke meningen, at det skal erstatte Vesten eller konkurrere med Vesten, men det er en invitation til alle lande om at arbejde sammen for en fælles fremtid for menneskeheden.

Jeg tror, at det er meget vigtigt, at det kommer så stærkt fra kineserne på dette tidspunkt med alvorlig fare, fordi det gør geopolitik til en åbenlys løgn. For geopolitik er baseret på idéen om, at man altid er nødt til at forsvare sine interesser mod andres interesser, og det er en bestialske tilstand! Allerede for flere år siden gjorde jeg det til mit nytårsforsæt at opfordre til den absolutte overvindelse af

geopolitik som et stort onde.

Nej, det, vi er nødt til at gøre, er at gå over til et nyt paradigme, hvor internationale relationer vil være mellem ligeværdige, suveræne stater, hvor hver stat respekterer den andens suverænitet, ikke blander sig i det andet lands indre anliggender; respekterer deres forskellige veje – forskellige kulturer har forskellige ideer om, hvordan de vil organisere deres stat, og det skal de have lov til.

Ideen om at indføre demokrati med kanoner og hangarskibe har tydeligvis ikke virket! Se på Irak, Afghanistan, Syrien, Libyen. Tragedien i Libyen, som nu lider under denne såkaldte "naturkatastrofe", som ikke var en naturkatastrofe, for hvis NATO ikke havde bombet de dæmninger, som blev bragt i god stand af Gaddafi, og som skulle genoprettes og reparereres, hvilket arbejde helt var stoppet siden drabet på Gaddafi i 2011, naturligvis. Jeg kunne blive ved i meget lang tid. Ideen om interventionskrige virkede ikke!

Vi er nødt til at gå over til et system, hvor vi respekterer alles suverænitet. Og ideen om ét lands dominans, den er forbi! Det har været det store emne på FN's generalforsamling, hvor mange ledere fra lande, der ikke er så stærke, alligevel sagde, at ideen om, at et land kan skubbe andre rundt, er forbi, og vi kræver et nyt system med ligeværdige relationer, med internationale relationer baseret på FN's charter, baseret på de fem principper for fredelig sameksistens. Og jeg har mine egne ideer: Jeg har skrevet [Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur] (<https://schillerinstitute.com/blog/2022/11/30/ten-principles-of-a-new-international-security-and-development-architecture/>), som jeg virkelig opfordrer alle til at læse og distribuere og tale om, fordi vi befinder os ved et forgreningspunkt i menneskets historie, hvor vi enten kan tage springet, eller også vil vi ikke gøre det. Så jeg vil gøre det: Vær glade og arbejd sammen med os.

SCHLANGER: Helga, jeg ved, at jeg taler på vegne af mange af vores seere, når jeg takker dig for at være med os igen. Faktisk er der en e-mail fra en af dem, som siger til Helga: "Tak for din optimisme. At høre dig hver uge løfter mig op fra gulvet og inspirerer mig til igen at prøve at tale med mine tosse gode venner." Så med det, Helga, ses vi igen i næste uge.

ZEPP-LAROUICHE: Indtil næste uge – og vær aktiv sammen med os i mellemtiden!